

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 64/05-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. marca 2005 predbežne prerokoval sťažnosť RNDr. Nadeždy Galádovej, bytom S. N. V., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., Advokátska kancelária, K., v ktorej namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves vo veci vedenej pod sp. zn. 1 C 118/01, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť RNDr. Nadeždy Galádovej **o d m i e t a** pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. januára 2005 doručená sťažnosť RNDr. Nadeždy Galádovej, bytom S. N. V. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. K., Advokátska kancelária, K., v ktorej namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 1 C 118/01. Sťažnosť sťažovateľky bola doplnená podaním z 8. februára 2005.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že Ing. P. T. (ďalej len „žalobca“) podal 16. marca 1995 na okresnom súde žalobu o ochranu osobnosti. Okresný súd uskutočnil pojednávania v predmetnej veci 25. októbra 1995, 8. novembra 1995, 13. septembra 1996 a 21. februára 1997. Na pojednávaní konanom 24. februára 1997 bol v predmetnej veci vynesovaný rozsudok, ktorým okresný súd žalobe žalobcu vyhovel. Na základe odvolania podaného sťažovateľkou bol rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 C 214/1995 z 30. októbra 1997 rozsudok okresného súdu z 24. februára 1997 zmenený tak, že žaloba žalobcu bola zamietnutá. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe žalobcom podaného dovolania rozsudkom č. k. 2 Cdo 90/98-91 z 24. novembra 1997 rozsudok krajského súdu z 30. októbra 1997 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Spisový materiál v predmetnej veci bol krajskému súdu doručený 20. januára 1999. Krajský súd uznesením č. k. 16 Co 42/99-97 z 21. novembra 2000 rozsudok okresného súdu z 24. februára 1997 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresnému súdu bol spisový materiál vo veci doručený 19. januára 2001. Podľa sťažovateľky do 19. januára 2001 neboli v predmetnom konaní zo strany okresného súdu spôsobené „*väčšie prietahy*“.

V ďalšom období bol okresný súd nečinný až do nariadeného pojednávania 26. septembra 2003, ktoré však bolo z dôvodu hospitalizácie právneho zástupcu sťažovateľky odročené. Okresný súd následne uskutočnil pojednávania 10. decembra 2003, 30. januára 2004, 27. októbra 2004, až napokon na pojednávaní 12. novembra 2004 vyhlásil rozsudok v predmetnej veci, ktorým žalobe žalobcu vyhovel.

Ešte 11. novembra 2004 sťažovateľka podala sťažnosť na prietahy v konaní adresovanú predsedovi okresného súdu. Listom zo 6. decembra 2004 adresovaným sťažovateľke predseda okresného súdu odpovedal, že vzhľadom na to, že vo veci bolo rozhodnuté 12. novembra 2004, jej sťažnosť považuje za neopodstatnenú, pričom prietahmi v konaní vzniknutými do dňa rozhodnutia súdu sa vôbec nezaoberal.

V ďalšom texte svojej sťažnosti sťažovateľka uviedla, že pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci „(..) *nejde v tomto konaní o žiadnu okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver*

o takej zložitosti veci, ktorá by mohla negatívne ovplyvniť, resp. odôvodniť doterajší zdĺhavý priebeh konania“. V predmetnej veci ide o konanie o ochrane osobnosti, v ktorom bolo vykonané dokazovanie a vyslovené právne názory vyšších súdov. Obdobie, ktoré uplynulo od vrátenia spisu z krajského súdu okresnému súdu, do nariadenia pojednávania 26. septembra 2003, nie je podľa sťažovateľky ničím ospravedlniteľné.

Sťažovateľka v sťažnosti svoje správanie v predmetnom konaní hodnotí ako „*od počiatku aktívne*“. Prietahy v predmetnom konaní podľa nej vznikli v dôsledku nečinnosti okresného súdu v období od 19. januára 2001 do 12. novembra 2004, t. j. počas obdobia 3 rokov a 10 mesiacov.

Vo svojej sťažnosti sťažovateľka taktiež požiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 200 000 Sk, ktoré odôvodnila nasledovne: „*Domnievam sa, že doba, ktorá uplynula od podania návrhu až doposiaľ je neprimerane dlhá a ničím neospravedlniteľná. Právna neistota, v ktorej sa nachádzam už 9 rokov, a ktorá trvá doposiaľ, keďže vo veci stále nebolo právoplatne rozhodnuté, je neúnosná.*“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka vo svojej sťažnosti požiadala, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že:

„Právo sťažovateľky na prejednanie veci bez zbytočných prietahov zakotvené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky bolo postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves vo veci sp. zn. 1 C 118/01 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 200 000 Sk.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti.“

Právny zástupca sťažovateľky ústavnému súdu na základe jeho výzvy listom z 8. februára 2005 oznámil, že sťažovateľka sa domáhala ochrany označeného práva, ktorého porušenie namieta, aj sťažnosťou z 24. septembra 2003, ktorú v prílohe svojho listu ústavnému súdu zaslal.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd pripomína, že v takom konaní, v ktorom sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia jej základných práv, považuje za prostriedok nápravy postupu všeobecného súdu sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 80/1992 Zb.“) v spojení s § 6 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažnosť sťažovateľky na prietahy z 11. novembra 2004 bola okresnému súdu doručená 12. novembra 2004, t. j. v deň, keď okresný súd na pojednávaní meritórne v predmetnej veci rozhodol.

Sťažnosťou z 24. septembra 2003 sa sťažovateľka domáhala, aby „*jej bol vymedzený dôstojný priestor a čas pre nahliadnutie do spisu*“ v predmetnej veci. Predseda okresného súdu listom sp. zn. Spr. 2019/03 z 30. septembra 2003 vyhodnotil predmetnú sťažnosť ako neopodstatnenú.

Dňa 10. januára 2005 bola ústavnému súdu doručená sťažnosť sťažovateľky z 29. decembra 2004, v ktorej namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Z obsahu jej sťažnosti vyplýva, že k porušovaniu ňou označeného práva dochádzalo v označenom konaní až od roku 2001.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že sťažovateľkina sťažnosť na prietahy z 11. novembra 2004 nemôže byť v tomto prípade považovaná za účinný prostriedok nápravy (voči prietahom v konaní, ktoré mali začať už od 19. januára 2001) a jej podanie sťažovateľkou sa javí byť úkonom formálnym, ktorému nemožno pripísať účinky, aké by inak takáto sťažnosť mohla mať, ak by predseda okresného súdu dostal primeranú (rozumnú) lehotu na prijatie opatrení proti zbytočným prietahom vo veci samej (*mutatis mutandis* IV. ÚS 306/04).

Sťažovateľka taktiež nepreukázala iný spôsob, ktorým by sa ochrany uvedeného práva v označenom konaní domáhala (sťažnosť z 24. septembra 2003, vzhľadom na jej obsah nemožno považovať za iný spôsob ochrany označeného práva, ktorého porušenie namieta), a netvrdila, že uvedenú podmienku nespĺnila z dôvodov hodných osobitného zreteľa, pričom existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodit' ani z obsahu sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde nie je sťažnosť prípustná, ak sťažovateľka nevyčerpala opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu jej základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnená podľa osobitných predpisov, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť je potrebné odmietnuť pre nesplnenie tejto podmienky konania (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. marca 2005

